

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 284

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 aprilie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI	
1MC. — Motiunea de cenzură „Oprți Guvernul șantajabil. Așa nu, niciodată!”	2–6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 225 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 ² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (3 ¹), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9 ¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	7–11
Decizia nr. 239 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
375. — Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană pentru răniți privind asistența medicală pe bază de plată, în spitale românești, a cetățenilor libieni răniți în revoltele populare de pe teritoriul libian în perioada februarie—octombrie 2011, semnat la Tripoli la 27 decembrie 2011	14
Memorandum de înțelegere între Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană pentru răniți privind asistența medicală pe bază de plată, în spitale românești, a cetățenilor libieni răniți în revoltele populare de pe teritoriul libian în perioada februarie—octombrie 2011	14–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
15. — Circulară privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 150 de ani de la înființarea Ministerului Afacerilor Externe	16

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****MOȚIUNEA DE CENZURĂ
„Opriți Guvernul șantajabil. Așa nu, niciodată!”**

Domnule președinte al Senatului,
Doamnă președinte a Camerei Deputaților,
Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

În doar două luni, Guvernul a ratat majoritatea obiectivelor pe care și le-a propus și a devenit o amenințare la adresa românilor prin politicile pe care le susține. În loc să fie un guvern care schimbă direcția greșită a cabinetelor Boc, actualul Guvern a devenit un cabinet șantajat, captiv, care acționează împotriva intereselor românilor.

Din opoziție, am atras atenția, prin moțiuni simple și de cenzură, asupra înrăutățirii permanente a situației sociale și economice a țării, de fiecare dată cu speranța că cei care guvernează vor înceta politicile care sărăcesc românii, lovesc economia și subminează instituțiile și vor opri îmbogățirea prin fraudă a clientelei politice.

Instalarea Guvernului Ungureanu putea să fie o cotitură în abordarea guvernării, dar a eșuat în doar două luni. Regretabil, nu s-a schimbat nimic, demersurile sunt la fel de neprofesioniste și păguboase pentru România și pentru majoritatea românilor.

Această moțiune constată șantajul la care este supus Guvernul României, care, prin deciziile sale, afectează largi categorii sociale, precum și stabilitatea economică și socială a țării. Șantajul este unul triplu, pe zone ușor de constatat de către oamenii obișnuiți:

- **Guvernul a cedat șantajului unor grupuri de interese, privatizând companii de stat și acordând licențe de exploatare pentru resurse importante, fără dezbateri publice, fără transparență și încălcând legea.**
- **Guvernul a cedat șantajului PDL, alocând clientelei de partid fonduri importante de la buget, înainte de alegeri.**
- **Guvernul a cedat șantajului PDL și a încălcat principiul autonomiei universitare în cazul UMF Târgu Mureș — o decizie care readuce în România teme ale trecutului.**

Fiecare dintre promisiunile actualului premier s-a transformat, pe rând, într-un eșec:

— **CAS nu a scăzut**, iar premierul a anunțat deja că aceasta a fost doar „un mesaj de încurajare către mediul privat”.

— **Salariile nu revin la nivelul de dinainte de tăierile din 2010**, pentru că veniturile bugetare nu s-au strâns în ritmul anticipat, iar fraudarea fondurilor publice și evaziunea fiscală continuă.

— **Creșterea absorbției de fonduri europene a fost una dintre cele mai mari minciuni ale acestui început de an**, cu doar 194 de milioane de euro atrase în 3 luni, față de 875 de milioane, cât ar fi fost necesar pentru atingerea țintei propuse.

— **IMM-urile nu au fost deloc susținute**, deși acestea sunt cheia relansării economice.

— **Deciziile nu sunt transparente**, iar dezbaterile publice promise pentru legi importante lipsesc, cum a fost în cazul Tratatului fiscal european, al legii ACTA, al legii sănătății, al noilor privatizări.

— **Prefecți incompetenți sau care au încălcat chiar legea au fost menținuți în funcție**; același lucru este valabil și pentru șeful ANAF, Sorin Blejnar, care a ratat total obiectivul combaterii evaziunii fiscale.

— **Interesul investitorilor străini pentru România nu a sporit odată cu apariția noului Guvern.**

Din cauza deciziilor acestui Guvern și ale celui care l-a precedat, România nu are astăzi o strategie de dezvoltare a țării, în afara acordurilor cu finanțatorii externi. Executivul nu știe ce are de făcut până la momentul alegerilor, când va trebui să predea gestiunea țării unui nou guvern, legitimat de votul oamenilor. Singura sa strategie pare să fie aceea a vânzării frenetice a resurselor, a alocării de fonduri către clienții politici și a instigării românilor unora împotriva celorlalți.

Acest Guvern nu a învățat nimic din protestele lunii ianuarie, continuând să ia decizii împotriva românilor, fără consultarea lor, cu o aroganță care amenință democrația. Deciziile privind alocarea de fonduri către administrația locală, privind implicarea politicului în mediul universitar sau privatizarea companiilor de stat se iau fără transparență, fără explicații clare și în total dezacord cu legile țării, generând nedumeriri și proteste.

PARTEA 1**Privatizări din care nu câștigă nici statul, nici economia, doar clientela politică**

Stimați colegi,

În 20 martie a.c., Guvernul a aprobat 3 hotărâri ale Guvernului prin care se încheiau acorduri petroliere de concesiune către compania americană Chevron, pentru explorare-dezvoltare-exploatare a gazelor de șist în Dobrogea.

Prima întrebare care se pune este de ce Guvernul a aprobat acorduri petroliere cu o singură companie, deși mai existau și alte companii care ar fi dorit să încheie astfel de acorduri petroliere cu autoritățile române.

A doua întrebare este care este nivelul de secretizare pentru fiecare acord dintre cele menționate și prin ce act a fost secretizat fiecare acord.

Am atras atenția și noi, USL, și societatea civilă asupra faptului că în legislația privitoare la protecția informațiilor clasificate se interzice expres secretizarea în bloc a contractelor sau acordurilor.

Compania americană Chevron a primit dreptul de a explora și exploata gazele de șist pe 3 perimetre, toate aflându-se în județul Constanța, în suprafață totală de aproximativ 300.000 de hectare. Cele 3 perimetre se află în zonele Vama Veche, Adamclisi și Costești. Chevron mai deține licențe de explorare și exploatare și în zona Bârladului.

De ce au fost aprobate acordurile ce permit Chevron exploatarea gazelor de șist, în condițiile în care nu existau studii și nici cadrul legislativ specific care să reglementeze condițiile tehnice de explorare-exploatare care să evite riscurile geologice, de mediu, de poluare a apelor freatice?

În cazul reactoarelor nucleare de la Cernavodă s-a cerut acceptul locuitorilor orașului și a existat, permanent, un program de asistență finanțat de stat pentru cetățenii din Cernavodă. Ce consultări au avut loc cu locuitorii din Bârlad ori cu cei de pe litoral? De altfel, protestele locuitorilor, la care s-au alăturat și reprezentanți ai administrației locale, ne oferă răspunsul la această întrebare.

Secretomania guvernamentală a primit o palmă usturătoare de la firma Chevron, care a declarat că nu a cerut secretizarea contractelor. Reprezentanții Guvernului spun că această obligație le revine, ca o consecință a Legii petrolului. Nevoia de transparență însă în cazul unei decizii atât de angajante și în condițiile în care investitorul extern este de acord impune desecretizarea acestor contracte. Această moțiune dorește să sancționeze în primul rând lipsa de transparență din acest proiect.

Stimați colegi,

O altă temă pe care dorim să o abordăm se referă la privatizarea societății S.C. „Cupru Min” — S.A. Abrud. Eșecul vânzării „Cupru Min” — S.A. nu exonerează cu nimic Guvernul de erorile comise în procesul de privatizare, ci, dimpotrivă, este încă o dovadă a iresponsabilității cu care Executivul abordează chestiunea privatizării resurselor solului românesc.

S.C. „Cupru Min” — S.A. Abrud este singura societate care mai funcționează și produce în mineritul de neferoase din România. Toate celelalte societăți miniere au fost lichidate și dezafectate.

Cu rezerve exploatabile de 1,25 milioane tone, S.C. „Cupru Min” — S.A. Abrud administrează cca 60% din rezervele de cupru ale României. Societatea are 470 de angajați, iar bilanțul societății se prezintă astfel: în 2010 — 19 milioane lei profit; în 2011 — 41 milioane lei profit. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că societatea produce, poate să-și susțină locurile de muncă și că își poate plăti, eșalonat, datoriile de 64 milioane de lei.

În aceste condiții, când societatea este pe profit, ce a făcut Guvernul României? A acționat ca și cum și-ar fi propus intenționat să o pună în dificultate. Concret, a impus taxe de drum la transportul din carieră, iar energia electrică a fost vândută la cel mai mare preț din piață.

Mai mult, Asociației de Salariați „Cupru Min” — S.A. Abrud i s-a refuzat cererea legală de atribuire a unui pachet de acțiuni sau asocierea în participațiune cu statut pentru exploatarea zăcământului.

Așa se face că Roman Copper Corp, o companie din Toronto (Canada), înființată în noiembrie 2011 de către firma de investiții Bayfront Capital Partners din aceeași localitate, a câștigat licitația desfășurată de stat pentru privatizarea Cupru Min. Firma canadiană urma să plătească pentru pachetul de 100% din acțiunile producătorului de cupru suma de 200,8 milioane de euro, adică de 3,5 ori mai mult decât prețul de pornire al licitației, care era de 57,4 milioane de euro.

Întrebarea este: cum a putut Bayfront Capital Partners, o firmă de investiții cu câteva birouri închiriate, să preia cel mai mare producător de cupru din România, care administrează rezerve de cupru evaluate în prezent la 5,6 miliarde de euro (7,5 miliarde de dolari), fiind limpede că firma canadiană nu avea capacitatea tehnică, financiară și umană necesară? Dat fiind profilul de activitate al Bayfront Capital Partners, care dispune de o mână de oameni, este greu de crezut că a cumpărat Cupru Min în nume propriu. Există și suspiciunea că Roman Copper Corp voia să cumpere Cupru Min pentru a o vinde ulterior unui terț, la o sumă de câteva ori mai mare.

Refuzul firmei canadiene de a depune garanțiile este o dovadă a afirmației de mai sus.

Cum s-au putut întâmpla toate acestea? În mod normal, Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie ar fi trebuit să se asigure prin caietul de sarcini că știe cine este în spatele firmelor, până la ultimul acționar.

De asemenea, Consiliul Concurenței ar fi trebuit implicat în tranzacție.

Având în vedere că Guvernul României și-a reafirmat dorința de a privatiza Cupru Min, așadar nu și-a asumat greșelile pe care le-a comis în precedentul proces de privatizare, rămân anumite întrebări la care premierul și ministrul economiei trebuie să ne răspundă:

- S-a căutat o formă de asociere care să permită păstrarea de către statul român a licenței de exploatare?
- Ce a fost avut în vedere la calculul de evaluare a licenței de exploatare (active, arierate, zăcământ etc.)?
- Care este evoluția conținutului de cupru, de argint și de aur odată cu creșterea adâncimii zăcământului?
- Care este volumul de cupru din actualele halde de minereu sărac procesabil din perimetrul avut în vedere?
- De ce nu s-a procedat la restructurarea datoriilor Cupru Min în același mod în care s-a decis acest lucru pentru C.F.R.

Marfă?

- De ce caietul de sarcini nu a inclus nicio obligație pentru participanții la licitație privind investițiile ulterioare?
- De ce firma care a evaluat S.C. „Cupru Min” — S.A. Abrud nu a fost autorizată de Agenția Națională pentru Resurse

Minerale să calculeze și să evalueze rezerve minerale?

- S-a avut în vedere că fiecare tonă de concentrat de cupru conține și cca 10 — 12 grame de aur, respectiv 50 grame de

argint?

- S-au solicitat informații, prin Serviciul de Informații Externe, privind bonitatea participanților la licitație?
- De ce Guvernul nu a luat în seamă semnalele opoziției și ale opiniei publice privind erorile comise, expunând statul

român la această țepă rușinoasă?

Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

Faptul că românii nu primesc informațiile necesare privind modul în care este gospodărită avuția noastră comună se asociază cu alte informații, trunchiate, distorsionate ori reinterpretate, pe care însă le primesc cu nemiluita. Felul în care Guvernul ia drept mari izbânda rezultate care ar trebui, mai degrabă, să-l pună pe gânduri este edificator în această privință. Cu cât Guvernul se laudă mai tare, cu atât ar trebui să fim mai îngrijorați.

Iată, de pildă, noua ofertă publică la Transelectrica. Declarația prim-ministrului: „Împreună cu câțiva colegi din Guvern, am urmărit cu sufletul la gură felul în care s-a făcut subscrierea pe bursă a acțiunilor și am văzut cum trece de cele mai optimiste așteptări ale noastre. (...) Cu 37,6 milioane luate în beneficiul țării, iar estimările noastre erau infinit mai mici decât atât.”

Nu știm exact ce înseamnă infinit mai puțin decât 37,6 milioane de euro. Știm însă ce înseamnă cel mai puțin. Intervalul de ofertă a fost între 14,9 RON/acțiune și 19,2 RON/acțiune. Știți cu cât s-au vândut acțiunile către marii investitori? Exact cu 14,9 lei/acțiune. A vinde la prețul cel mai mic înseamnă, așadar, pentru Guvernul României, întrecerea celor mai optimiste așteptări...

În anul 2006, 10% din acțiuni s-au vândut, atât pentru micii, cât și pentru marii investitori, cu 16,8 lei/acțiune. În anul 2012, cu un leu depreciat față de 2006 cu aproape 40%, acțiunile s-au vândut cu 14,9 lei/acțiune pentru marii investitori și cu 15,7 lei/acțiune pentru micii investitori.

Dacă ar fi menținut prețul din 2006, măcar în valori nominale, subscrierile ar fi fost la nivelul de 0,8% (ați auzit bine — 0,8%!) pentru marii investitori și de 6,9% pentru micii investitori. Bine, ni se va spune, dar condițiile economice nu sunt aceleași. De acord, dar, dacă condițiile economice nu sunt aceleași, de ce privatizăm în pagubă?

În ciuda acestei situații, care ridică numeroase semne de întrebare, Guvernul dorește să continue vânzarea unor pachete de acțiuni la companii extrem de importante pentru patrimoniul național, dar mai ales pentru siguranța și securitatea națională. Vorbim aici de Hidroelectrică, Nuclearelectrică, Romgaz și Transgaz. Iar această vânzare se face deși nu a fost rezolvată în sectorul energetic grava problemă a contractelor cu intermediarii, care cumpără energia cea mai ieftină de la companiile de stat, într-un adevărat proces de căpușare a acestor companii. De asemenea, în ciuda promisiunilor făcute de Guvern, pare că asistăm la o strategie deliberată a Guvernului de a menține managementul politic al acestor companii.

PARTEA a 2-a Bani pentru clientela PDL

Banii publici ai României sunt folosiți de Mihai-Răzvan Ungureanu cu încălcarea legii pentru a cumpăra sprijinul unor președinți de consilii județene și primari PDL, UDMR, UNPR prin plăți directe.

După două trimestre de scădere a PIB, când economia se află în recesiune — fapt recunoscut chiar de către ministrul finanțelor —, într-un context financiar turbulent pe plan internațional și cu numai două luni înainte de alegerile locale, **Guvernul recent instalat dă dovada iresponsabilității sale bugetare**, în disprețul cetățenilor cărora le cere să facă sacrificii și în divorț chiar față de propriile sale angajamente în fața organismelor financiare internaționale, respectiv a FMI și a Comisiei Europene.

Hotărârea Guvernului României privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pentru anul 2012, pentru unele unități administrativ-teritoriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, din 6 aprilie 2012, **este ilegală și imorală**, din următoarele motive:

1. Guvernul alocă 648,2 milioane de lei (circa 150 milioane euro) dintr-un fond de rezervă care cuprinde, așa cum a fost prevăzut în bugetul de stat pentru anul 2012, doar 224,9 milioane lei (circa 52 milioane euro). Aceasta înseamnă că **Guvernul cheltuie doar în luna aprilie 2012, din fondul de rezervă, de 3 ori mai mulți bani decât sunt prevăzuți prin lege pentru întreg anul 2012**. Cum este posibil? În spiritul și în litera legii și în limita bunului-simț, nu este posibil. Evident, indiferent de artificiile bugetare și jongleriile cu legislația (cu două zile înainte de publicarea acestei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, a apărut Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2012, care suspendă până la sfârșitul anului electoral 2012 câteva articole incomode din Legea finanțelor publice, precum și din Legea finanțelor publice locale — dar nu pe toate), tot este necesară o rectificare bugetară. În absența acestei rectificări, **se încalcă art. 14 alin. (3) din Legea nr. 500/2002** privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare (articol care nu face obiectul OUG nr. 8/2012), care precizează că „**Nicio cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonată sau plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare**”. **Mai mult, art. 4 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 prevede că** „Sumele aprobate la partea de cheltuieli, prin bugetele prevăzute la art. 1 alin. 2 - n.n. inclusiv bugetul de stat —, în cadrul cărora se angajează, se ordonancează și se efectuează plăți, **reprezintă limite maxime care nu pot fi depășite**”. Iar la art. 4 alin. (3) **aceeași lege prevede că** „**angajarea cheltuielilor din aceste bugete se face numai în limita creditelor bugetare aprobate**”. Ori Guvernul a angajat cheltuieli din Fondul de rezervă în exces față de limita aprobată în bugetul de stat. **Încălcarea prevederilor art. 4 alin. (2) și art. 4 alin. (3) reprezintă infracțiune și se sancționează conform legii.**

2. Dovada faptului că alocarea sumei de 648,2 milioane de lei din Fondul de rezervă s-a făcut cu încălcarea principiilor care guvernează legislația bugetară este mențiunea cuprinsă la art. 3 al Hotărârii de Guvern respective, în conformitate cu care Ministerul Finanțelor Publice este autorizat „**să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2012**”. Ori acest fapt dovedește că, la momentul alocării sumei de 648,2 milioane lei, aceasta nu era prevăzută legal în volumul și structura bugetului pe 2012, fie integral (întrucât nu sunt publice datele privind execuția bugetară pentru Fondul de rezervă pe primele 3 luni din 2012), fie ca diferență între suma prevăzută în buget (224,9 milioane lei) și suma alocată (648,2 milioane lei).

În fapt, are loc o rectificare ilegală și nontransparentă a bugetului, făcută de un guvern care a anunțat o schimbare de conduită, respectiv promovarea dialogului și transparenței.

3. Rectificarea bugetară, a cărei necesitate este recunoscută chiar de către Guvern, prin art. 3 din respectiva hotărâre a Guvernului, **este ilegală, întrucât încalcă art. 15 alin. (2) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010**, care statuează că „**într-un an bugetar nu pot fi aprobate mai mult de două rectificări bugetare și acestea nu pot fi promovate în primele șase luni ale anului**”. Poate că Guvernul ar fi trebuit să dea o ordonanță de urgență prin care să suspende luna aprilie din calendar, astfel încât ea să nu mai facă parte din primele 6 luni ale anului și rectificarea bugetară să fie legală. Mai mult, conform art. 6 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, rectificarea bugetară poate fi făcută doar prin lege, nu prin hotărâre a Guvernului.

4. Fondul de rezervă este la dispoziția Guvernului, dar nu la bunul său plac.

Deși, prin OUG nr. 8/2012, și-a dat singur mai multe derogări de la legislația în vigoare, pentru a direcționa sumele din Fondul de rezervă către plata arieratelor, Guvernul își fură singur căciula și astfel ne păcălește pe noi toți. Reducerea arieratelor, adică a datoriilor statului trecute de scadență, este o condiție în acordul cu FMI, dar ea trebuie făcută prin câștiguri de eficiență, nu prin împrumuturi sau prin reducerea unor cheltuieli sociale ori de investiții.

În loc de această soluție, Guvernul Ungureanu a obligat multe ministere să renunțe la o parte din alocările bugetare, să verse banii în Fondul de rezervă și de acolo aceștia au luat destinații electorale. **Aceasta contravine flagrant art. 50 din Legea nr. 500/2002**, care prevede că transferurile între ordonatorii principali de credite trebuie să aibă loc „**fără afectarea Fondului de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului**”. Ori, prin astfel de donații, are loc schimbarea destinației utilizării unor resurse, folosindu-se ca instrument tocmai Fondul de rezervă. Totodată, se introduce arbitrarul în realocarea resurselor, impus în mod subiectiv „de sus în jos”.

Întrucât rectificarea bugetară nu a fost operată, nu știm care este sursa acestor bani. **Guvernul a încălcat astfel principiul transparenței politicii fiscal-bugetare, prevăzut la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 69/2010**. Dar probabilitatea ca ei să provină din împrumuturi nu trebuie exclusă, având în vedere că România s-a împrumutat excesiv în primele 3 luni ale acestui an, mult mai mult decât avea nevoie pentru acoperirea deficitului și la costuri foarte ridicate. Numai de pe piața externă MFP s-a împrumutat de

2,25 miliarde dolari și de pe piața internă intenționează să completeze această finanțare cu noi împrumuturi pentru constituirea unui fel de fond de rezervă alternativ de până la 4 miliarde euro. Ori, în condițiile în care acest al doilea fond de rezervă, care a fost convenit cu organismele internaționale ca un fel de mecanism de protecție, nu are o bază legală și nu apare în buget, există riscul uriaș ca banii respectivi să fie folosiți în scop electoral. Aici trebuie spus că deficitul programat de 1,9% din PIB pentru 2012 este periclitat și de prefinanțări de proiecte europene pentru care nu este sigur că se vor primi banii din fondurile europene (de la bugetul european), ceea ce agravează activismul politic al Guvernului MRU de umflare și utilizare arbitrară a Fondului de rezervă. Oare Guvernul MRU se împrumută pentru a cheltui în alegeri, făcând un soi de inginerie financiară care ne va îngreuna deficitul acestui an și datoria în anii care vin? Dacă da, și opinia noastră este că așa se întâmplă, asistăm la un **jaf național în plină derulare. Este de datoria Guvernului să lase țara fără datorii ascunse; și, dacă nu poate, atunci este de datoria sa să ne lase în pace, respectiv să plece, cât mai repede cu putință.** O altă întrebare pertinentă este ce fac FMI și Comisia Europeană? De ce nu dau peste mână Guvernului? De ce îl obligă să se împrumute preventiv, dar apoi îl lasă să cheltuiască acești bani pentru pomeni electorale la primăriile puterii?

5. Prin această suplimentare de fonduri, Guvernul a încălcat principiul responsabilității fiscale și principiul eficienței, ambele prevăzute în Legea nr. 69/2010 — art. 4 alin. (3) și art. 4 alin. (5). Sustenabilitatea finanțelor publice presupune ca, pe termen mediu și lung, Guvernul să aibă posibilitatea să gestioneze riscuri sau situații neprevăzute fără a fi nevoit să opereze ajustări semnificative ale cheltuielilor, veniturilor sau deficitului bugetar, cu efecte destabilizatoare din punct de vedere economic sau social. Ori, iată că Fondul de rezervă, care trebuie utilizat numai pentru gestionarea riscurilor și a situațiilor neprevăzute, suferă o ajustare semnificativă a cheltuielilor, fiind suplimentat de 3 ori și alocat inclusiv pentru plata de arierate și de cheltuieli curente, punând astfel țara în imposibilitatea de a mai gestiona alte riscuri sau situații neprevăzute fără alte majorări de cheltuieli. Pe de altă parte, principiul eficienței cere ca deciziile de investiții publice să fie bazate pe evaluarea economică — evaluare care lipsește din demersul actualului Guvern.

6. În condițiile resuscitării crizei din zona euro, care poate afecta costul împrumuturilor românești, șansele ca economia să înregistreze creșterea programată de 1,5% în 2012 scad. Cu atât mai mult este inadmisibilă conduita Guvernului condus de domnul Mihai-Răzvan Ungureanu în administrarea banului public.

7. În fapt, suplimentarea banilor din Fondul de rezervă și alocarea lor este bazată doar pe criteriile politice, pe interese de partid ale coaliției aflate la putere. Astfel, distribuția acestor sume în teritoriu arată alocarea preferențială către primăriile și consiliile județene controlate de partidele din arcul guvernamental: 57% către PDL și 13% către UDMR.

8. Această realocare politicianistă de resurse din fondul de rezervă este în evident divorț cu angajamentul de organizare corectă a alegerilor pe care și l-a asumat Guvernul MRU și pe care USL, cu bună-credință, l-a creditat la investitură.

9. Această alocare suplimentară de fonduri este și profund imorală. Într-o țară sărăcită, care taie salariile bugetarilor, îngheață pensiile, taie indemnizațiile pentru mame, își vinde resursele naturale unor aventurieri pentru că nu are bani de investiții, iată că se găsesc bani pentru primăriile și consiliile județene ale puterii portocalii. **Din suma de 150 milioane euro suplimentată și alocată ilegal din Fondul de rezervă s-ar fi putut plăti: 875 de mii de pensii medii lunare, 967 de mii de salarii minime lunare sau peste 1,1 milioane de indemnizații lunare de creștere a copilului.**

10. Derapajul Guvernului MRU de la angajamentele asumate inițial demonstrează justetea solicitării exprese a USL la ultima întâlnire cu domnul Traian Băsescu, Președintele României, de a fi sprijinit un guvern care să aibă ca principală misiune pregătirea și desfășurarea corectă a alegerilor locale și parlamentare.

PARTEA a 3-a

Încălcarea autonomiei universitare — Cazul Universității de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș

Doamnelor și domnilor parlamentari,

Guvernarea PD-L a distrus autonomia universitară atunci când a introdus în Legea educației naționale formule precum „ministerul controlează aplicarea autonomiei” sau „Guvernul înființează facultăți”, fără ca o astfel de procedură să pornească firesc de la senatul universității, așa cum se întâmplă în orice universitate dintr-o țară democratică.

Decizia Guvernului de a modifica structura organizatorică a UMF Târgu Mureș încalcă autonomia universitară, pentru că ea a fost luată fără consultarea senatului universitar, încălcând legea la evaluarea și validarea facultății și a programelor sale de studii și încălcând directivele europene în materie.

Autonomia universitară este un concept fundamental, respectat în orice țară democratică, este o garanție a conservării tezaurului cultural și științific al oricărei țări și a asigurării premiselor dezvoltării, prin stimularea învățării de nivel superior, a cercetării și inovării. Acest concept are o încărcătură istorică aparte, fiind asociat progresului încă din perioada medievală, de la fondarea primelor universități din lume, și anume universitățile din Padova, Paris și Oxford. De atunci și până astăzi, încălcarea autonomiei universitare a avut loc, cu precădere, în perioadele de dictatură și de miopie politică, consecințele, de fiecare dată, fiind nefaste.

În România, autonomia universitară a fost recâștigată odată cu valorile democratice. Constituția statuează foarte clar că „autonomia universitară este garantată”. Acest concept a fost dezvoltat de Legea învățământului din 1995 și preluat de Legea educației naționale nr. 1/2011, care stipulează că autonomia universitară este unul dintre principiile ce guvernează învățământul superior și precizează că „autonomia universitară dă dreptul comunității universitare să își stabilească misiunea proprie, strategia instituțională, **structura**, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare”.

Acest articol de lege este unul dintre cele care au supraviețuit procesului de malformare pe care Legea educației naționale a suferit-o atunci când actuala putere a impus o **viziune portocalie** asupra educației, adoptând textul legii prin asumarea răspunderii, pentru a elimina procesele democratice de dezbatere și mediere din Parlamentul României.

Recenta decizie a **Guvernului Ungureanu** de a modifica structura organizatorică a Universității de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș încalcă grav nu doar Constituția României și Legea educației naționale, **prin nerespectarea deciziilor senatului universității, deci a autonomiei universitare,** dar și o serie de alte legi și prevederi naționale și internaționale. Astfel, putem spune despre această hotărâre a Guvernului că este:

1. O decizie cu caracter penal.

Aceasta pentru că, în conformitate cu Legea educației naționale și legislația pentru asigurarea calității învățământului superior, nerespectarea standardelor de asigurare a calității în învățământul superior intră sub incidență penală.

Conform legislației în vigoare privind calitatea în învățământul superior, dar și prevederilor și acordurilor europene emise în cadrul Procesului Bologna, toate programele de studii care funcționează în România trebuie să fie supuse procedurilor de evaluare privind asigurarea calității, în vederea validării prin autorizare și, ulterior, prin acreditare. De asemenea, Legea educației naționale prevede în mod expres că autorizarea și acreditarea programelor de studii se realizează în mod distinct pentru fiecare limbă de predare. Or acest lucru nu s-a întâmplat. Guvernul a acordat pentru 3 programe de studii statutul „autorizat să funcționeze provizoriu”, și anume:

- a) asistență medicală generală — în limba maghiară;
- b) medicină — în limba maghiară;
- c) farmacie — în limba maghiară,

fără ca Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior să parcurgă etapele legale de evaluare a acestor programe de studii noi. Așadar, prin aceste decizii de ignorare a legislației naționale și europene în materia autonomiei universitare, Guvernul a intrat în sfera penală, descrisă clar de legile menționate.

2. O decizie care intră în conflict cu reglementările europene în domeniu.

Programele de studii din domeniul științelor medicale (moașe, medicină generală, stomatologie, farmacie) intră sub incidența unor reglementări ale Uniunii Europene, unele cu statut de *directivă europeană*, cu putere normativă peste legislația românească. De exemplu, *Directiva europeană nr. 36/2005* prevede obligativitatea ca absolvenții învățământului medico-farmaceutic să dețină terminologia necesară activității profesionale în limba țării unde studiază. Nerespectarea acestor reglementări, inclusiv a celor care vizează calitatea programelor de studii și limba de predare, va face imposibilă recunoașterea la nivel european și național a diplomelor obținute de studenții maghiari care vor studia doar în limba maghiară.

3. O decizie care încurajează separatismul, iar nu multiculturalismul.

Cadrul așa-zis legal pe care UDMR și PD-L l-au invocat în tot acest demers este art. 363 din Legea educației naționale, potrivit căruia sunt declarate universități multiculturale și multilingve: (1) Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca — în limbile română, maghiară și germană; (2) Universitatea de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș — în limbile română și maghiară; (3) Universitatea de Artă Teatrală din Târgu Mureș — în limbile română și maghiară. Hotărârea Guvernului pe care o incriminăm aici nu ține însă cont de realitățile obiective din cadrul UMF Târgu Mureș. În această universitate, **înființată în 1946 ca instituție de învățământ superior independentă, cu profil medical, funcționează de mai multe decenii programe cu predare în limba română, maghiară și, mai recent, engleză.** La momentul adoptării hotărârii Guvernului, din cei peste 4.500 de studenți înscriși la diferite programe de studii, aproximativ 58% urmau cursuri în limba română, **39% în limba maghiară** și 3% în limba engleză. Prin urmare, modificările introduse prin adoptarea acestei hotărâri a Guvernului nu oferă oportunități multiculturale tinerilor maghiari, ci doar introduc separarea pe criterii etnice, promovată de reprezentanții politici ai acestei minorități, chiar în pofida protestelor venite și din rândul studenților de etnie maghiară.

Doamnelor și domnilor,

USL a prezentat în această moțiune cum stau lucrurile.

Este limpede că Guvernul nu a făcut nicio analiză în niciuna din situațiile prezentate mai sus. Deciziile pe care le-a luat sunt rezultatul unui șantaj evident, iar Guvernul Ungureanu preferă să își asume decizii iresponsabile doar pentru a rămâne în funcție.

Nu a existat nicio strategie, dimpotrivă, reprezentanții Guvernului par duși de val. Transparență zero, dezbateri publice zero! Suntem în fața unor realități crunte, păguboase pentru România și pentru cetățenii români, plătitori de taxe și impozite. Impunerea acestor măsuri de către Guvernul Ungureanu afectează atât prezentul, cât și viitorul României.

Prim-ministrul, celelalte autorități implicate în problemele expuse nu au arătat o abordare responsabilă și promovarea unor politici în concordanță cu interesele României și ale românilor.

Lipsa de profesionalism și de responsabilitate, prejudiciile aduse românilor, abandonarea intereselor naționale, nepăsarea față de situația economică în care se află țara, creșterea sărăciei și polarizarea fără precedent, lipsa de transparență, lipsa abordărilor democratice în gestionarea problemelor țării, minciunile, lipsa unei perspective de ameliorare a problemelor economice și sociale îi determină pe semnatarii moțiunii să ceară demiterea Guvernului prin votul afirmativ acordat prezentei moțiuni de cenzură.

Din toate aceste motive, vă invităm, stimați colegi, să votați această moțiune de cenzură.

Această moțiune de cenzură a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședință comună a Camerei Deputaților și Senatului din data de 27 aprilie 2012, în condițiile art. 67, art. 110 alin. (2) și art. 113 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

VASILE BLAGA

București, 27 aprilie 2012.

Nr. 1MC.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 225

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (31), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (31), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în Dosarul nr. 46.717/3/2009 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 193D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, deoarece autorul acesteia solicită modificarea textului în sensul dorit de el. Cât privește celelalte prevederi legale contestate, reprezentantul Ministerului Public face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale și solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46.717/3/2009, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și art. 279**

alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (31), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni referitoare la piața de capital și a unor infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 52 și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Astfel, potrivit art. 52 din Codul de procedură penală prezumția de nevinovăție a unei persoane acuzate de săvârșirea unei fapte penale încetează **la momentul stabilirii vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă**. Or, norma constituțională a art. 23 alin. (11) impune o garanție mai largă pentru persoanele acuzate de săvârșirea unei fapte penale decât norma din Codul de procedură penală, deoarece presupune existența unei trimiteri în judecată urmate de o condamnare și de rămânerea definitivă a acesteia. Prin urmare, o persoană față de care s-a dispus o soluție de scoatere de sub urmărire penală (de exemplu, dacă elementul lipsă este altul decât latura subiectivă) ori de încetare a procesului penal (în caz de retragere a plângerii prealabile, de lipsă a acesteia ori dacă a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului) nu mai poate fi considerată nevinovată, întrucât nu a fost niciodată condamnată.

Dispozițiile art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât nu conțin o diferențiere, o nuanțare în privința încadrării juridice sau a stării de fapt și chiar a probelor. În opinia autorului ar fi trebuit ca în text să se facă mențiunea faptului că încadrarea juridică stabilită prin rechizitoriu aparține organului de urmărire penală, este o propunere a acestuia adresată instanței de judecată în cadrul acuzării și nu o confirmare a vinovăției persoanei cercetate, care, prin ipoteză, trebuie să fie prezumată nevinovată.

Autorul excepției Nicolae Ghinea susține că prevederile art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitor la *Viața*

intimă, familială și privată, art. 45 referitor la *Libertatea economică* și art. 57 referitor la *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, deoarece nu îndeplinesc exigențele de calitate, previzibilitate și accesibilitate, nefiind ușor de înțeles de destinarii lor. Totodată, normele la care se face referire prin art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 nu au fost edictate la data săvârșirii presupuselor fapte penale. De asemenea, textele îngăduiesc nepermis activitățile economice desfășurate de comercianți persoane fizice, care, în măsura în care orice activitate profesională caracterizează individul în societate și în comunitatea mai restrânsă din care face parte, se înscriu în noțiunea mai largă a vieții private.

Autorul excepției George Vodislav susține că prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2, și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, prevederile Legii nr. 54/2006, precum și prevederile art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004 sunt neconstituționale pentru următoarele argumente:

Astfel, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și ale Legii nr. 54/2006 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitor la situațiile extraordinare care impun adoptarea unei ordonanțe de urgență și domeniul de reglementare a acestora, deoarece Guvernul a intervenit prin procedura ordonanțelor de urgență în domeniul legilor constituționale și al celor care privesc regimul instituțiilor fundamentale ale statului. Nu există niciun dubiu că Ministerul Public face parte din categoria acestor instituții. Totodată, Guvernul nu se afla într-o situație extraordinară care să justifice emiterea actului normativ contestat. Împrejurarea aprobării ulterioare prin lege adoptată cu cvorumul prevăzut în cazul legilor organice nu este de natură a înlătura interdicția constituțională și nici de a valida demersul neconstituțional al Guvernului. Totodată, de vreme ce prin emiterea ordonanței contestate a fost afectat regimul unei instituții fundamentale a statului, cum este autoritatea judecătorească, este evident că actul a fost adoptat cu înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6).

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, se susține că sunt neconstituționale, afectând prevederile art. 131 alin. (3) referitor la rolul parchetelor de a conduce și a supraveghea activitatea de cercetare penală a poliției judiciare în condițiile legii și art. 132 alin. (1) referitor la principiile potrivit cărora își desfășoară activitatea procurorii, întrucât „înstituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public, instituție care trebuie să funcționeze unitar și coerent, pe principiul legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic”. Se arată că prin textele criticate se creează un „stat în stat”, sustras ierarhiei constituționale care trebuie să guverneze Ministerul Public.

În sfârșit, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004, autorul excepției susține că acestea înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 131 referitor la *Rolul Ministerului Public* și art. 134 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, deoarece numirile procurorilor Direcției Naționale Anticorupție nu respectă exigențele de promovare, așa cum sunt prevăzute de Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, derogând de la acestea.

Tribunalul București — Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 5² și art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală este întemeiată, deoarece acestea restrâng cadrul prezumției de nevinovăție, așa cum a fost ea înțeleasă de constituent, fiind lipsite de claritate și previzibilitate.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 248, 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 este întemeiată, deoarece aceste prevederi nu erau edictate la data săvârșirii presupuselor fapte penale de către inculpat și deci nu puteau fi respectate.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și ale Legii nr. 54/2006 este, în opinia instanței de judecată, întemeiată, deoarece este justificată necesitatea creării unui cadru legal privind investigarea corupției ce are implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 este neîntemeiată, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca o structură cu personalitate juridică distinctă și independentă, având ca particularitate anumite atribuții speciale în combaterea infracțiunilor de corupție.

Excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004 este neîntemeiată, întrucât legiuitorul este liber să prevadă, în situații speciale, condiții diferite de numire și vechime pentru numirea în anumite structuri ale autorităților statului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5² — *Prezumția de nevinovăție* și art. 263 alin. 1 — *Cuprinsul rechizitoriului*, ambele din Codul de procedură penală, art. 248, 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, dispozițiile Legii nr. 54/2006 privind aprobarea

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, precum și dispozițiile art. 87 alin. (1) și (91) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 52 din Codul de procedură penală: „Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.”;

— Art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală: „Rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și trebuie să cuprindă, pe lângă mențiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, fapta reținută în sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea, măsura preventivă luată și durata acesteia, precum și dispoziția de trimitere în judecată.”;

— Art. 248 din Legea nr. 297/2004: „Este interzis oricărei persoane fizice sau juridice să se angajeze în activități de manipulare a pieței.”;

— Art. 249 din Legea nr. 297/2004: „Operatorii de piață vor adopta dispoziții structurale, în scopul prevenirii și detectării practicilor de manipulare a pieței.”;

— Art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004: „(1) Săvârșirea cu intenție a faptelor prevăzute la art. 237 alin. (3), art. 245—248 constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani sau cu amendă, în limitele prevăzute la art. 276 lit. c), și cu pedeapsa accesorie a interdicției prevăzute la art. 273 alin. (1) lit. c) pct. 3.”;

— Art. 1 alin. (1) și (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002:

„(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. [...]

(31) Procurorul șef al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului general al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „Direcția Națională Anticorupție este independentă în raport cu instanțele judecătorești și cu parchetele de pe lângă acestea, precum și în relațiile cu celelalte autorități publice, exercitându-și atribuțiile numai în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia.”

— Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „(1) Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror general care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”;

— Art. 87 alin. (1) și (91) din Legea nr. 304/2004: „(1) Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului general al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii. [...]

(91) De la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze, potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 referitor la Accesul liber la justiție, art. 23 referitor la Libertatea individuală, art. 26 referitor la Viața intimă, familială și privată, art. 45 referitor la Libertatea economică, art. 53 referitor la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitor la Exercițarea drepturilor și a libertăților, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la situațiile extraordinare care impun adoptarea unei ordonanțe de urgență și domeniul de reglementare a acestora, art. 131 referitor la Rolul Ministerului Public, art. 132 alin. (1) referitor la principiile potrivit cărora își desfășoară activitatea procurorii și art. 134 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

1. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul este nemulțumit de inexistența în rechizitoriu a unei nuanțări ori diferențieri referitoare la încadrarea juridică, la starea de fapt și la probe.

O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece echivalează cu completarea și modificarea textului legal în sensul dorit de autor. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta se pronunță asupra constituționalității actelor, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală este inadmisibilă și urmează a o respinge ca atare.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției pornește de la premisa potrivit căreia textul legal criticat referitor la prezumția de nevinovăție are o redactare restrictivă în raport cu art. 23 alin. (11) din Constituție. Astfel, textul din Codul de procedură penală statuează că prezumția de nevinovăție încetează **la momentul stabilirii vinovăției unei persoane printr-o hotărâre penală definitivă**. Or, norma constituțională de referință impune o garanție mai largă, deoarece prin sintagma „până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare” se prezumă existența unei trimiteri în judecată urmată de o condamnare și de rămânerea definitivă a acesteia. Prin urmare, o persoană față de care s-a dispus o soluție de scoatere de sub urmărire penală (de exemplu, dacă elementul lipsă este altul decât latura subiectivă) ori de încetare a procesului penal (în caz de retragere a plângerii prealabile, de lipsă a acesteia ori dacă a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului) nu mai poate fi considerată nevinovată, întrucât nu a fost niciodată condamnată.

O astfel de interpretare nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 52 din Codul de procedură penală, „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.” Din analiza logică a textului rezultă fără echivoc că, în absența unei hotărâri de condamnare, persoana în cauză beneficiază de prezumție. De altfel, prezumția consacrată nu are în vedere existența sau inexistența unor proceduri preliminare în funcție de care aceasta operează,

ci are în vedere, pe de o parte, un termen până la care este activă, respectiv până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive, și, pe de altă parte, vizează dreptul inculpatului de a nu fi obligat să își probeze nevinovăția. Altfel spus, până la dovedirea vinovăției de către organele judiciare, învinuitul sau inculpatul este presupus inocent. Prezumția are deci caracter procesual, așa încât, atunci când sunt indicii sau chiar probe temeinice de vinovăție, cel învinuit continuă să beneficieze de această prezumție până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre definitivă de condamnare.

Prin urmare, susținerea autorului potrivit căreia, în caz de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a procesului penal, persoana cercetată este lipsită de prezumția de nevinovăție pentru simplul motiv că nu s-a emis un act de inculpare, este neîntemeiată, deoarece în aceste situații nu mai poate fi pusă în discuție existența prezumției, câtă vreme s-a dispus în mod cert cu privire la nevinovăție.

Împrejurarea că pot subzista suspiciuni, cu sau fără relevanță juridică, cu privire la vinovăția unei persoane cercetate, dar necondamnate pentru motiv că a intervenit amnistia, prescripția, retragerea plângerii prealabile ori o altă cauză de nepedepsire, nu este de natură a afecta principiul constituțional enunțat, deoarece, potrivit art. 13 din Codul de procedură penală, în măsura în care aceasta dorește poate cere continuarea procesului penal.

Pe cale de consecință, Curtea apreciază că toate aceste argumente sunt suficiente pentru respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală ca neîntemeiată.

3. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, Curtea constată că prin Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2012*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, a respins ca neîntemeiată o excepție similară, statuând în esență că norma de incriminare cuprinsă în art. 279 din Legea nr. 297/2004 este o normă penală de referire, întrucât, pe de o parte, este evident că orice modificare a normelor complinitoare determină schimbarea în mod corespunzător a conținutului legal al acestor infracțiuni, iar pe de altă parte, elementul pe care norma îl împrumută este ipoteza și nu sancțiunea (așa cum se întâmplă în cazul normelor de trimitere). De altfel, norma penală în discuție nici nu ar avea de unde să împrumute sancțiunea, dat fiind faptul că se completează cu norme nepenale. Această normă penală își completează conținutul cu elemente ale unor norme la care se referă expres și își păstrează caracterul dependent în raport cu acestea. O eventuală abrogare a vreuneia dintre normele de complinire atrage inexistența infracțiunii corespunzătoare la data intrării în vigoare a dispoziției de abrogare.

Așa fiind, ori de câte ori o persoană săvârșește cu intenție fapta incriminată în una dintre modalitățile descrise la art. 237 alin. (3) și art. 245—248 din Legea nr. 297/2004, este evident că aceasta are reprezentarea corectă a comportamentului social astfel interzis și că trebuie să răspundă din punct de vedere penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

4. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹), art. 2 și art. 4 alin. (1) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (9¹) din Legea nr. 304/2004, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.367 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010, a respins o excepție similară. Astfel, nu poate fi primită critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Cât privește critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent art. 115 alin. (4) și (6), iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin urmare, având în vedere rațiunea edictării actului normativ, așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

*) Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2012.

Referitor la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”. Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță Ministerul Public, Curtea constată că în prezenta cauză fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235 din 5 mai 2005, definitivă și general obligatorie, și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (91) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Niculaie Ghinea și George Vodislav în Dosarul nr. 46.717/3/2009 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5² din Codul de procedură penală, art. 248, art. 249 și art. 279 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, art. 1 alin. (1) și (31), art. 2 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, excepție ridicată de aceeași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, Curtea constată că aceasta se fundamentează pe contrarietatea cu Legea fundamentală din perspectiva unor incompatibilități cu alte prevederi de domeniul legii. În opinia autorilor excepției, și procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție ar trebui promovați în funcție respectând exigențele Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Or, norma criticată este una derogatorie de la dreptul comun, care nu contravine cu nimic dispozițiilor constituționale invocate.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea aceluia text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Așa fiind, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 304/2004 este inadmisibilă, soluție care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, Curtea constată că autorul acesteia și-a fundamentat critica pe un raționament principal, potrivit căruia o ordonanță neconstituțională conferă și legii de aprobare același caracter. Or, câtă vreme, așa cum s-a arătat mai sus, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 este, din punct de vedere extrinsec, constituțională, atunci și legea de aprobare este adoptată în conformitate cu Constituția, nepunându-se problema acoperirii vreunui viciu de neconstituționalitate ce ar izvorî din nerespectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 239

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Adrian Paul Pantilă în Dosarul nr. 1.153/116/2008 (număr în format vechi 319/P/RJ/2008) al Tribunalului Călărași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 376D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.153/116/2008 (număr în format vechi 319/P/RJ/2008), **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Adrian Paul Pantilă cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. 1—5 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei, precum și dispozițiile constituționale referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, întrucât condiționează încadrarea juridică a faptei săvârșite de cuantumul unui prejudiciu a cărui existență și întindere nu pot fi stabilite decât prin hotărâre judecătorească definitivă. De asemenea, arată că eventualul cuantum al presupusului prejudiciu este rezultatul unui calcul efectuat pe baza unor norme extrapenale, astfel încât criteriul valorii pagubei materiale, departe de a fi unul general, nu satisface exigențele referitoare la previzibilitatea și accesibilitatea normei de incriminare.

Totodată, face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 463/1997, prin care aceasta a constatat că dispozițiile art. 81 alin. 4 din Codul penal sunt neconstituționale.

Tribunalul Călărași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 1.128/2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 828/2006, nr. 1.051/2008, nr. 1.128/2009, nr. 169/2010 și nr. 296/2010, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 din Codul penal, modificate prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, și dispozițiile art. 215 alin. 5 din același cod, având următorul cuprins:

— Art. 146: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.*”;

— Art. 215 alin. 5: „*Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei și ale art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la prioritatea tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind principiul legalității pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției vizează norma cu caracter explicativ cuprinsă în art. 146 din Codul penal, în raport cu care este reglementată agravanta infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 5 din același cod. În opinia sa, criteriul valoric avut în vedere de legiuitor pentru a defini sintagma „consecințe deosebit de grave” este inadecvat și în contradicție cu dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

În jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 50 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 28 februarie 2006, Curtea a statuat că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată.

Cu același prilej, Curtea a constatat că este neîntemeiată susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, reținând că nici din cuprinsul art. 21

alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

Totodată, având în vedere că în speță nu există o hotărâre judecătorească definitivă, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, care prevede că, „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.051 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Decizia nr. 311 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2011, și Decizia nr. 752 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, motivele care au fundamentat respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal sunt valabile și în prezenta cauză, în care acest text de lege este raportat la art. 215 alin. 5 din același Cod.

Referitor la critica privind încălcarea prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului legalității incriminării, ci, dimpotrivă, prin explicarea conținutului noțiunii „consecințe deosebit de grave” în textul art. 146 din Codul penal, se asigură caracterul de previzibilitate și accesibilitate al normei juridice penale.

De asemenea, nu poate fi reținută nici înfrângerea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, deoarece infracțiunea de înșelăciune este reglementată în Codul penal, lege organică, în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Adrian Paul Pantilă în Dosarul nr. 1.153/116/2008 (număr în format vechi 319/P/RJ/2008) al Tribunalului Călărași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere
dintre Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană
pentru răniți privind asistența medicală pe bază de plată,
în spitale românești, a cetățenilor libieni răniți în revoltele
populare de pe teritoriul libian în perioada
februarie—octombrie 2011, semnat la Tripoli
la 27 decembrie 2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană pentru răniți privind asistența medicală pe bază de plată, în spitale românești, a cetățenilor libieni răniți în revoltele populare de pe teritoriul libian în perioada februarie—octombrie 2011, semnat la Tripoli la 27 decembrie 2011.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Ritli Ladislau

Ministrul afacerilor externe,

Cristian Diaconescu

p. Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 24 aprilie 2012.

Nr. 375.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE*)

**între Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană pentru răniți privind asistența medicală pe bază de plată,
în spitale românești, a cetățenilor libieni răniți în revoltele populare de pe teritoriul libian
în perioada februarie—octombrie 2011**

Ministerul Sănătății din România și Autoritatea libiană pentru răniți, denumite în continuare *părți contractante*, recunoscând relațiile prietenești, colaborarea curentă dintre popoarele lor, precum și interesele lor convergente în asistența reciprocă în situații speciale,

convinse de nevoia de continuare a eforturilor de accelerare a proceselor de transformare democratică și de creare a unei atmosfere de prietenie și cooperare,

luând în considerare cererea libiană de asistență prin primirea pentru tratament și/sau intervenții chirurgicale în spitale românești a cetățenilor libieni răniți în revoltele de pe teritoriul libian din februarie până în octombrie 2011,

*) Traducere.

luând în considerare hotărârea Guvernului român de a acorda asistență umanitară autorităților libiene interimare, astfel încât acestea să rezolve problema răniților libieni, inclusiv asigurarea finanțării de către partea română a acțiunilor premergătoare tratamentului cetățenilor libieni răniți, respectiv transportul acestora în România cu aeronave militare românești și deplasarea în Libia a echipelor medicale românești pentru triajul pacienților, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Prevederi generale

1. Partea română va primi în spitale românești pentru tratament și/sau intervenții chirurgicale până la 100 de cetățeni libieni răniți în revoltele populare de pe teritoriul libian din februarie până în octombrie 2011.

2. Partea română va face triajul medical pe teritoriul libian, astfel încât să decidă numărul de cetățeni libieni răniți care vor fi preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere.

3. Cetățenii libieni preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere vor fi spitalizați în centre medicale din orașele românești în funcție de problemele lor de sănătate și de tratamentul de specialitate necesar.

4. În tratarea cetățenilor libieni, partea română va ține seama și va manifesta considerație și compasiune pentru situația cetățenilor libieni care au fost răniți în timpul revoltei din Libia. Pacienții pot cere transferul în alte spitale românești dacă sunt motive rezonabile pentru astfel de cereri.

5. Mesele asigurate în spitalele românești trebuie să respecte tradiția islamică.

6. După evaluările medicale, partea română va decide momentul externării din spital și va informa partea libiană în consecință.

7. Partea libiană răspunde de preluarea cetățenilor libieni din spital și repatrierea lor în termen de 5 zile lucrătoare de la externarea acestora.

8. Reprezentanții părții libiene vor fi în legătură și îi vor asista pe cetățenii libieni preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere, în timpul spitalizării lor, în toate unitățile sanitare unde vor fi internați, inclusiv serviciile de interpretare.

ARTICOLUL 2

Costuri

1. Partea română va acoperi costurile de transport al cetățenilor libieni preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere de pe teritoriul libian pe cel românesc.

2. Partea libiană va acoperi costurile de transport, precum și alte costuri, pentru revenirea cetățenilor libieni pe teritoriul libian după externare.

3. Partea libiană va acoperi costurile de spitalizare pentru cetățenii libieni preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere.

4. Sumele de bani pentru acoperirea costurilor de spitalizare vor fi transferate lunar/la externare într-un cont pe baza facturilor emise de centrul medical și confirmate de Ministerul Sănătății din România.

5. Partea libiană va transfera părții române, în termen de cel mult 14 zile lucrătoare de la semnarea prezentului memorandum de înțelegere, o plată în avans de 30% din suma estimată a costurilor totale de spitalizare. Datele de identificare a contului vor fi notificate părții libiene în termen de 3 zile de la semnarea prezentului memorandum de înțelegere.

ARTICOLUL 3

Obligații în caz de deces

1. În caz de deces al unui cetățean libian preluat în baza prezentului memorandum de înțelegere, partea română va înainta părții libiene raportul de autopsie și fișa medicală.

2. Partea libiană va răspunde de repatrierea trupurilor cetățenilor libieni preluați în baza prezentului memorandum de înțelegere dacă respectivii cetățeni decedază pe teritoriul românesc.

ARTICOLUL 4

Prevederi finale

1. Părțile contractante se angajează să rezolve prompt și amiabil orice divergențe sau probleme care ar putea apărea în aplicarea prevederilor prezentului memorandum de înțelegere.

2. Prezentul memorandum de înțelegere va intra în vigoare la data primirii ultimei notificări scrise prin care părțile se informează reciproc pe canale diplomatice cu privire la îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru ca prezentul memorandum de înțelegere să intre în vigoare.

3. Prezentul memorandum de înțelegere se va aplica provizoriu de la data semnării.

4. Prezentul memorandum de înțelegere rămâne valabil până la externarea și repatrierea tuturor cetățenilor libieni preluați în baza prevederilor acestuia.

Semnat la Tripoli la 27 decembrie 2011, în două exemplare originale în limba engleză.

Pentru Ministerul Sănătății din România,
Raed Arafat,
subsecretar de stat

Pentru Autoritatea libiană pentru răniți,
Ali Abu Shawashi,
președintele Comitetului medical al Autorității libiene
pentru răniți

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 150 de ani de la înființarea Ministerului Afacerilor Externe**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 23 aprilie 2012, o monedă din argint dedicată aniversării a 150 de ani de la înființarea Ministerului Afacerilor Externe.

Art. 2. — Caracteristicile monedei din argint sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul prezintă stema României și anul de emisiune, portretele lui Apostol Arsache — primul titular al Ministerului Afacerilor Străine și Alexandru Ioan Cuza — domnitorul în

vremea căruia a fost înființat ministerul, inscripțiile „APOSTOL ARSACHE” și „ALEXANDRU IOAN CUZA”, numele țării și valoarea nominală „10 LEI”.

Reversul redă imaginea Palatului Sturdza, fost sediu al Ministerului Afacerilor Externe, deviza ministerului „SEMPER FIDELIS PATRIAE” și inscripția „150 ANI”; la exterior, inscripția în arc de cerc „MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint dedicate aniversării a 150 de ani de la înființarea Ministerului Afacerilor Externe au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 20 aprilie 2012.

Nr. 15.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

